Vonnisnummer / Griffienummer **1037/2019**
Repertoriumnummer / Europees **2019/1356**
Datum van uitspraak **23 mei 2019**
Naam van de beklaagde
Systeemnummer parket Dossiernummer **18L002009** Notitienummer parket

rechtbank eerste aanleg Leuven correctionele zaken

Kamer 20

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het Openbaar Ministerie

TEGEN:

1356 (RRN)
geboren te op
van Portugese nationaliteit
wonende te

vertegenwoordigd door Mr. loco Mr , advocaat te .

1 VOORAFGAANDE PROCEDURE

Het Openbaar Ministerie tekende op 4 mei 2018 hoger beroep aan tegen een vonnis op tegenspraak van 19 april 2018 van de politierechtbank te Leuven, enkel voor de tenlastelegging A, waarbij , wegens strafbare feiten, gepleegd **te op 30 maart 2017** werd vrijgesproken voor:

A. Onverminderd de bepalingen van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, een uitrusting of elk ander middel dat de vaststelling van overtredingen van deze wet en/of van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer bemoeilijkte of verhinderde of automatisch werkende toestellen bedoeld in artikel 62 opspoorde, bij zich te hebben gehad (art. 62bis en 38§1.1° Wegverkeerswet)

B. (…)

C. (…)

D. (...)

2 PROCEDURE

2.1
Het Openbaar Ministerie duidde op het grievenformulier aan dat hoger beroep werd aangetekend op strafgebied tegen de uitspraak over de schuld, waarbij werd vermeld "*"ten onrechte vrijspraak voor feit A, inbreuk op art. 62bis WVW. Inbreuk op art. 62bis WVW is op zich reeds strafbaar, het volstaat dat de verboden uitrusting vaststellingen kan verhinderen of bemoeilijken, de wet vereist niet dat de vaststellingen daadwerkelijk bemoeilijkt of verhinderd werden. Er is geen andere uitleg mogelijk voor het feit dat beklaagde in het bezit van een gehandicaptenkaart waarvan de titularis overleden is dan dat deze bedoeld is om vaststellingen te verhinderen of bemoeilijken, ongeacht of de kaart daadwerkelijk werd gebruikt.*".

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld en is ontvankelijk.

2.2
De rechtbank nam kennis van de stukken van het strafdossier.

2.3
De rechtbank hoorde op de terechtzitting van 25 april 2019:
– het Openbaar Ministerie, vertegenwoordigd door K. Hanoulle, substituut-procureur des Konings, in de vordering;
– de beklaagde, vertegenwoordigd door zijn raadsman, in zijn middelen van verdediging.

De rechtbank doet uitspraak op tegenspraak.

2.4
De termijn voor de verjaring van de strafvordering voor de feiten onder de tenlastelegging A werd, met toepassing van artikel 25 van de wet van 6 maart 2018 (gepubliceerd in B.S. 15 maart 2018), gebracht van een jaar naar twee jaar (art. 68 Wegverkeerswet).

Gelet op de datum van publicatie van de Wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid en de onmogelijkheid om de regels in verband met de verlenging van de verjaringstermijn retroactief in te voeren (art. 7 E.V.R.M. en art. 15 BUPO-verdrag), moet rekening gehouden worden met de algemene regel dat een nieuwe wetsbepaling pas in werking treedt de tiende dag na de bekendmaking (art. 4 van de wet van 31 mei 1961 betreffende het gebruik der talen in wetgevingszaken, het opmaken, bekendmaken en inwerkingtreden van wetten en verordeningen (B.S. 21 juni 1961). De verlenging van de verjaringstermijn geldt dus maar voor feiten waarvoor de strafvordering op 25 maart 2018 nog niet vervallen was door verjaring.

Een wet die de verjaring van de strafvordering wijzigt, is van toepassing op alle strafvorderingen die vóór de inwerkingtreding van die wet zijn ontstaan, maar op dit moment nog niet zijn verjaard krachtens de oude wet. Zolang de verjaring niet is ingetreden, is de verjaring onderworpen aan alle opeenvolgende wetten die de termijn ervan wijzigen. (zie ook Cass. 18 september 2001, AR P.99.1806.N, www.cass.be).

De strafvordering voor de tenlastelegging A was op het ogenblik van de inwerkingtreding van de voormelde wet nog niet vervallen door verjaring, zodat de verjaringstermijn thans twee jaar bedraagt.

De verjaring werd gestuit door de behandeling van de zaak op de zitting van deze rechtbank van 20 december 2018 en is dus nog niet ingetreden.

3 FEITEN EN BEOORDELING

3.1
werd op 30 maart 2017 om 19.25u geïntercepteerd door de politie toen hij op de richting reed, nadat werd vastgesteld dat de technische keuring van het voertuig vervallen was sinds 8 februari 2016 (tenlastelegging D). Tijdens de navolgende controle werd ook vastgesteld dat reed onder invloed van alcohol (tenlastelegging B) en verdovende middelen (tenlastelegging C).

Achter de voorruit, op het dashboard van het voertuig aan de bestuurderskant, lag ook een parkeerkaart voor invalide personen op naam van (tenlastelegging A). Deze laatste was sinds 14 april 2014 overleden. verklaarde dat hij deze kaart net op de parking van had gevonden en dat hij deze naar de juiste instanties wilde opsturen.

3.2
Het hoger beroep van het Openbaar Ministerie is beperkt tot de vrijspraak voor tenlastelegging A. Het bestreden vonnis is definitief wat betreft de veroordeling voor de tenlasteleggingen B, C en D.

3.3
Artikel 62*bis* van de Wegverkeerswet bepaalt dat het verboden is een uitrusting die of elk ander middel dat de vaststelling van overtredingen van de Wegverkeerswet en van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer bemoeilijkt of verhindert, bij zich te hebben.

Het Openbaar Ministerie stelt terecht dat het louter bij zich hebben van dergelijke uitrusting of middel in principe volstaat om te spreken van een inbreuk op artikel 62bis van de Wegverkeerswet, zoals blijkt uit de tekst van de wet zelf.

Een parkeerkaart voor personen met een handicap is echter niet in alle gevallen een uitrusting of middel dat de vaststelling van overtredingen bemoeilijkt of verhindert. Het gebruik van dergelijke parkeerkaart is volstrekt rechtmatig wanneer aan de voorwaarden daarvoor is voldaan. Meer bepaald voorziet artikel 5 van het Ministerieel Besluit van 7 mei 1999 dat de kaart strikt persoonlijk is en enkel gebruikt mag worden wanneer de titularis vervoerd wordt in het voertuig dat geparkeerd wordt of wanneer hij zelf dat voertuig bestuurt. De rechtbank merkt op dat deze bepaling niet uitsluit dat de parkeerkaart in een voertuig aanwezig blijft ook wanneer de titularis niet (mee)rijdt, maar slechts dat een derde er dan geen gebruik van mag maken.

Of het bij zich hebben van een parkeerkaart voor personen met een handicap verboden is in de zin van artikel 62*bis* van de Wegverkeerswet dient dan ook steeds rekening houdend met de concrete omstandigheden beoordeeld te worden.

3.4
Het Openbaar Ministerie stelt dat er geen andere uitleg mogelijk is voor het feit dat in het bezit was van een gehandicaptenkaart waarvan de titularis overleden is dan dat deze bedoeld was om de vaststellingen te verhinderen of bemoeilijken.

werpt echter op dat hij de kaart vlak voor de vaststellingen op de parking van had gevonden en dat hij deze naar de juiste instanties wilde opsturen.

Het strafonderzoek toont niet aan dat de bewering van van iedere geloofwaardigheid is ontdaan. Op het ogenblik van de vaststellingen werd de kaart ook niet gebruikt door om zichzelf een onrechtmatig parkeervoordeel te verschaffen.

De rechtbank dient aan het voordeel van de twijfel te geven. De politierechter oordeelde terecht dat de tenlastelegging A onvoldoende bewezen is. Het bestreden vonnis wordt bevestigd.

4 KOSTEN

Aangezien het vonnis van de politierechter wordt bevestigd, zijn de kosten van het hoger beroep ten laste van de Staat.

5 TOEGEPASTE WETSARTIKELEN

Bij deze uitspraak past de rechtbank onder meer de volgende wettelijke bepalingen toe:

- art. 21-22-24-25 van de Wet van 17 april 1878 houdende de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering;
- art. 163-174-182-185-194-195 van het Wetboek van Strafvordering;
- art. 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

6 UITSPRAAK

De rechtbank doet uitspraak op tegenspraak en in hoger beroep.

Het hoger beroep is ontvankelijk maar ongegrond.

De rechtbank bevestigt het bestreden vonnis binnen de perken van het hoger beroep.

De kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot op 39,81 euro, worden ten laste van de Staat gelegd.

Dit vonnis werd gewezen door:
mevrouw rechter, voorzitter van de kamer;
mevrouw , rechter;
de heer plaatsvervangend rechter;
die aan alle zittingen en aan het volledige beraad hebben deelgenomen maar waarbij de voorzitter van de kamer in de onmogelijkheid verkeert het vonnis te ondertekenen en uit te spreken.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op **23 mei 2019** door , voorzitter van de kamer, daartoe aangewezen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven bij beschikking van 21 mei 2019 (met toepassing van artikel 782bis van het Gerechtelijk Wetboek).

waar verder aanwezig waren:
een magistraat van het Openbaar Ministerie zoals vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting.

(get.) (get.) (get.)

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven bevestigt dat in de onmogelijkheid verkeert de uitgesproken beslissing te ondertekenen bij toepassing van artikel 786 Gerechtelijk Wetboek.

(get.